

HISTORiantakainen ihmiskunta

Pekka Ervastian esitelmä 29.4.1923

Kun Madame Blavatsky aikoinaan viime vuosisadan 1870- ja 1880-luvuilla puhui muinaisista sivistyksistä ja muinaisista mannermaista ja kauan sitten kuolleista kansoista ja roduista, niin sivistynyt maailma kohautti olkapäitään. Kun Madame Blavatsky viittasi siihen, että kaikkien kansojen vanhoissa traditioissa, perintötiedoissa puhutaan muinaisista onnellisista kulta-ajoista ja muinaisista – siis tavallaan kulttuuriajoista, niin maailma paheksuen huomautti, että nuo traditiot, tarut ja myytit, nehen ovat todistetusti tuulesta temmattuja, eikä niihin sovi panna mitään arvoa. Mutta Madame Blavatsky ja kaikki teosofit, jotka olivat omaksuneet hänen näkökantansa, he pitivät puoliaan ja uskoivat, että oli niinkuin vanhoissa salaisissa opeissa kerrottiin ja sanoivat, että ensi vuosisadalla kyllä tulee yhä enemmän todistetuksi, että näissä vanhoissa taruissa on perää. Ja meidän täytyy todella tunnustaa, että vaikka nyt olemme eläneet tuskin neljättä osaa tätä uutta vuosisataa, on jo tehty monenlaisia löytöjä ja huomioita, jotka todistavat sekä yleensä teosofisten, että Madame Blavatskyn opetusten puolesta ja viittaavat erityisesti siihen, että on täytynyt olla vanhoja mantereita ja ihmiskuntia ja rotuja ja sivistyksiä; ja koska nyt erikoisesti huomiomme tänä päivänä kääntyy Atlantismaan muinaiseen aikaan, on paikallaan vähän muistuttaa mieleen, mitä selviä viittauksia meillä jo on nykyaikaisissa löydöissä ja huomioissa siihen, että tuo Atlantiksen sivistys epäilemättä on ollut olemassa. Jo Madame Blavatskyn aikana oli Egypti ja sen sivistys tunnettu. Silloin ei kyllä vielä oltu löydetty niin paljon kuin nyt, ei oltu päästy ajassa taaksepäin niin kauas, mutta oli silloin sentään päästy varmuuteen siitä, että Egypti oli kulttuurimaa noin 5–6.000 vuotta sitten. Ja se mikä oli merkillistä Egyptin suhteen oli, että ei koskaan löydetty mitään todistusta siitä, että Egyptissä olisi ollut muuta kuin

sivistystä. Ei mitään todistuksia löydetty siitä, että tuolla sivistyksellä olisi ollut jonkinlaista alkuaikaa, jonkinlaista raakalaisaikaa, niinkuin – jos katselemme meidän Eurooppaamme – tiedämme, että sivistys täällä on vähitellen kehittynyt ja kasvanut. Niinpä parituhatta vuotta taaksepäin täällä ei ollut mitään mainittavaa kulttuuria ainakaan pohjoisemmissa osissa ja keskiosissa. Mutta Egyptissä oli aina kulttuuria, mentiin taaksepäin, mentiin taaksepäin ja aina sitä kulttuuria riitti. Ja tänä päivänä, vaikka on päästy taaksepäin koko lailla pitkiä aikoja, niin aina on Egyptissä kulttuuria. Aina se on samanlainen ja silloin tietysti täytyy kysyä, mistä tuo kulttuuri on tullut. Onko se taivaasta tipahtanut maan päälle, vai onko ihmisiä tullut muualta, jotka jo olivat sivistyneitä ihmisiä. – Ja kun löydettiin Kreikka ja sen vanha sivistys ja kun kaivamalla löydettiin vanhoja muistomerkkejä, esimerkiksi Knossoksen vanha kaupunki ja Miinoksen palatsi, ja siinä päästiin muutamia tuhansia vuosia taaksepäin, huomattiin, että siihen aikaankin oli täydellinen sivistys ja että Miinoksen kaupunki ja muut tarunomaiset henkilöt, jotka olivat esiintyneet Kreikan historiassa tuommoisina perustajina ja joihin ei oltu uskottu enää, todellisesti olivat eläneet maan päällä. Mikä oli erikoisesti merkille pantavaa näissä Kreetan kulttuurilöydöissä oli, että heillä tunnettiin jo, siis pitkiä aikoja sitten, jolloin Kreikassa ja Italiassa ei ollut aavistustakaan semmoisista asioista, kirjoitustaito, eikä – niinkuin olemme aina ajatelleet Egyptiä tutkiessamme – hieroglyyfejä, vaan jonkinlaisia kirjaimia käytettiin. Ja mikä hämmästytti vielä enemmän tiedemiehiä oli se, että kun tarkoin tutkittiin Egyptin vanhoja kirjoituksia, niin löydettiin samoilta ajoilta kuin Kreetaltakin kirjoituksia, joissa oli käytetty samanlaisia kirjaimia. Mehän olemme ajatelleet, että nämä meidän kirjaimemme, joita käytämme, ja kreikan sekä latinan kielten kirjaimet olivat ensimmäisiä varsinaisia kirjaimia. Tosin on sanskritin kielessä kirjaimia, mutta eihän niillekään ole tahdottu myöntää kovin vanhaa ikää. Mutta Kreikassa löydettiin semmoista kirjoitusta,

joka hyvin muistuttaa latinalaisia kirjaimiamme. Ne olivat samoilta ajoilta kuin Kreetassakin. Tämä tietysti on hämmästyttävää ja pani tiedemiehiä ajattelemaan ja arvelemaan, missä on alku noihin asioihin. Sitten Babyloniassa on löydetty kaikenlaisia muinaisjäännöksiä vanhoista sivistyksistä, ja ne jäännökset ovat 10.000 vuotta vanhoja. Huomatkaamme siis, että olemme päässeet jo monta tuhatta vuotta taaksepäin sitä aikaa, jolloin meille koulussa opetettiin, että maailma luotiin. 10.000 vuotta sitten oli Babyloniassa semmoinen sivistys, että se kerrassaan muistutti uudenaikaista sivistystä. Siellä oli semmoisia taideteoksia, pukuja, koristuksia naisilla, siellä oli semmoisia rakennuksia ja palatseja, katuja ja vesilaitoksia, että ne aivan muistuttavat nykyaikaisia oloja. Ja tuommoiset vanhat sivistykset, mistä ne ovat tulleet? Nythän on myöskin tehty löytöjä Egyptissä ajoilta, jotka ovat niin vanhoja, että meidän täytyy mennä taaksepäin 200.000 vuotta. Mutta niiltä ajoilta ei ole löydetty muuta vielä kuin vain luita. Jos nyt siirrymme Amerikkaan, niin keski- ja etelä-Amerikka sisältää mitä ihmeellisimpiä salaisuuksia. Sitä ei ole varsinaisesti tutkittu ennenkuin viime vuosisadan puolivälissä vasta alettiin tarkemmin tutkia hieman Amerikkaa. Ennen kyllä tiedettiin, että Amerikka oli merkillinen siinä suhteessa, että kun se löydettiin silloin uuden ajan alussa, Kolumbus löysi sen ja Cortes kävi siellä, niin siellähän oli ihmisiä ja oli enemmän kuin ihmisiä, oli täydellinen, loistava sivistys silloin, kun nämä eurooppalaiset tulivat sinne. Ja olemmehan myöskin tienneet, että tuo sivistys, ja sen uskonto ja uskonnolliset muodot olivat hämmästyttävässä määrässä samanlaisia kuin Euroopan kristityissä maissa. Ymmärrämme mihinkä vaikeaan asemaan joutuivat katoliset jesuiitat ja papit, kun he tulivat sinne Amerikkaan ja huomasivat, että täällähän aivankuin palvellaan Jumalaa, niinkuin kristityissä maissa. He joutuivat niin pahaan pulaan siitä, että heidän täytyi keksiä kaksi mahdollisuutta. Toinen mahdollisuus oli, että perkele, paha henki oli ennen ilmoittanut amerikkalaisille kristinuskon salaisuuksia, ennenkuin

kristinusko sinne todellisesti pääsi ja toinen keksintö, joka ei ollut meidän kannaltamme niin lapsellinen, oli se, että apostoli Tuomas, Jeesuksen apostoleita, oli aikanaan joutunut Amerikkaan. Millä hän oli sinne joutunut, se on toinen asia, mutta he olivat valmiit kuvittelemaan, että hän joutui Amerikkaan ja pani alkuun kristillisen sivistyksen. Kyllä meidän täytyy tunnustaa, että jos tässä jesuiittojen haaveissa oli perää, niin apostoli Tuomas, joka oli tunnettu epäilyksestään ja liian vähästä uskostaan, oli loistava mies, joka yksin muutti kokonaisen maailmanosan kansojen sivistyksen, sillä siellä ei ollut ainoastaan yksi kansa, siellä oli aztekeja ja mayakansa ja oli erilaisia kansoja ja valtakuntia, ja kaikissa maissa oli tuon apostolin vaikutus nähtävänä. Uskonnolliset olot olivat täällä niin hämmästyttävät, niin kristillisyyttä muistuttavat, että me emme ollenkaan voi ihmetellä jesuiittojen pulaa. Sillä siellä oli Vapahtaja, tietysti he eivät nimittäneet häntä Jeesukseksi Kristukseksi, vaan hänen nimensä oli toinen, Quetzalcoatl, mutta hänkin oli kyllä syntynyt neitseestä, hän oli tullut maailmaan ihmiskuntaa auttaakseen ja hän oli kuollut ja käynyt tuonelassa ja noussut ylös kuolleista. Tuommoista siellä kerrottiin ja uskottiin. Sitten siellä oli kaste. He kastoivat lapsia tavallisesti noin 12 vuoden iässä. Jossain kansassa niitä kastettiin myöskin vähän aikaa sen jälkeen kun he olivat syntyneet, aivan niinkuin kristityissä maissa. Siellä missä heidät kastettiin näin pian syntymän jälkeen, siellä oli amma se, joka toimitti kasteen, mutta lausuttiin samalla hyvin juhlallisia ja ihmeellisiä sanoja. „Mistä olet tänne tullut, tänne murheen ja surun maailmaan? Paljon saat kärsiä, mutta pääset lepoon“, tuommoista jotakin kaunista puhuttiin pienelle lapselle. Siinä maassa, missä kastettiin lapsi 12 vuoden iässä, oli heitä useampia yhdessä ja joku pappi toimitti kastetoimituksen ja silloin myös lausuttiin samoja sanoja. Heillä oli kauniita kirkkoja ja monenlaisia jumalanpalvelusmenoja. Heillä oli myöskin jokin toimitus, joka selvästi muistutti ehtoollisesta, sillä heidän pappinsa leipoivat leipiä ja kun sitä taitettiin ja annettiin ihmisille,

niin kaikki uskoivat, että se on jumalallista, että he syövät jumalaansa. Heillä oli myöskin rippi, mutta heidän rippinsä oli sellainen, että kun joku oli tunnustanut syntinsä, niin hän sai kaikki anteeksi ja sitten hän oli puhdistettu kaikista synneistä ja rikoksista, eikä kukaan saanut häntä ahdistaa. Häntä ei saanut millään tavoin vahingoittaa sitten yhteiskunnankaan puolelta, mutta hänellä ei ollut oikeutta palata enää takaisin mihinkään syntiin. Jos hän ripitti itsensä, pääsi hän varmasti taivaaseen kuolemansa jälkeen, mutta jos hän oli ripittänyt itsensä ja sitten taas langennut syntiin, niin oli hyvin epävarmaa hänen pelastuksensa; oli päinvastoin luultavaa, että hän joutui johonkin vaikeuteen kuolemansa jälkeen. Sentähden rippi oli heillä niin pyhä toimitus ja niin arka toimitus, että monet eivät uskaltaneet ripillä käydä, ennenkuin sangen myöhäisessä iässä, jolloin he saattoivat arvella, että he eivät tee enää syntiä. Niinpä tuo rippi muistutti vähän samalla katolilaista ja kristittyä viimeistä voitelua ja rippiä. Vanha mayakansa asui Yukataniassa. Aztekit olivat Meksikossa ja se kansa oli aivan merkillinen sivistykseltään. Mayat olivat päässeet kaikenlaisissa tieteissä pitkälle. Niinpä silloin se mayakansa, joka kristittyjen sinne tullessa eli, ei ollenkaan enää ollut samalla sivistystasolla, mikä oli vallinnut heidän maassaan pitkiä aikoja ennen, sillä silloiset mayat asuivat kylläkin Yukataniassa, mutta eivät ollenkaan vanhoissa kaupungeissa, jotka olivat raunioina ja jotka vasta nyt perästäpäin on löydetty. Tiedetään kylläkin vanhoista ajoista, kun ensimmäiset kristityt sinne tulivat, että eräs kristitty piispa Veland, joka siellä oli piispana, hän kertoo, että noilla mayakansoilla on ennen ollut loistava aika ja heidän vanhoilta ajoiltaan oli paljon kirjoja, jotka olivat kirjoitetut jonkinlaisilla kirjaimilla, mutta – piispa lisää kertomuksessaan –, että koska nähtävästi vanhat kirjat sisältävät vain perkeleellistä taitoa ja tietoa ja vääriä tietoja, niin olemme ne kaikki hävittäneet. Niitä oli noin 15–16.000, jotka tämä kristitty piispa apulaisineen poltti. Hän poltti Jumalan suuremmaksi kunniaksi, mutta nykyaikaiset

tiedemiehet sanovat, että hän asetti itsensä häpeäpaaluun historian silmissä aavistamattaan, kun hän näin hävitti vanhat muistomerkit. Niistä olisi tietysti saatu paljon tietoja, mutta on löydetty toisiakin kirjoituksia, sillä jotkut ovat tutkineet ahkerasti näitä mayakansan muinaisia aikoja. Niistä on käynyt selville, että heillä – kuten sanottu – oli erinäiset tieteet suuressa kukoistuksessa. Niin oli esimerkiksi matematiikka. On löydetty mayakirjoituksia, joista kokonaiset sivut ovat täynnä suuria lukuja. He käyttivät miljoonalukuja ja ihmeellisiä laskuja, ja heidän lukumerkkinsä, numeronsa olivat sängen nerokkaita. Ne olivat ainakin yhtä nerokkaita kuin meidän arabialaiset numeromme, jotka ovat tietysti paljon fiksumpia kuin vanhat latinalaiset ja kreikkalaiset tai heprealaiset. Mehän olemme perustaneet lukujen kirjoittamisen kymmenjärjestelmään: 23 kirjoitetaan kakkonen ja kolmonen perään. Mayakansa käytti sellaista järjestelmää, että he ykkösen merkitsivät yhdellä pisteellä, 2 kahdella pisteellä, 3 kolmella pisteellä, 4 neljällä pisteellä, 5 he merkitsivät vaakasuoralla viivalla, 6 oli viiva ja piste päällä, 7 viiva ja kaksi pistettä, 8 viiva ja kolme pistettä päällä, 9 viiva ja neljä pistettä päällä, 10 taas kolme viivaa jne. Tämä on hyvin selvä, kun katselee näitä numeroita, niin näkee heti, mikä se on, ja kun he kirjoittivat suurempia lukuja, niin he eivät – niinkuin me – kirjoittaneet niitä perätysten vaan alhaalta ylöspäin. Esim. sellaisen luvun kuin 149 he ensin kirjoittivat 9 ja sen alapuolelle 7, sentähden että heidän laskutapansa perustui kaksikymmentäjärjestelmään. Arabialaisten perustui siihen, että ihmisellä on 10 sormea, mutta maya-kansan 20-järjestelmä perustui siihen, että ihmisellä on 10 sormea ja 10 varvasta, ja sentähden 140 oli perusluku ja se kirjoitetaan 9, viiva ja neljä pistettä päällä ja sen alle 7, viiva ja kaksi pistettä. Jokainen oli hyvä matematiikko. Tämä on erikoisen intressanti piirre maya-kansassa; siitä seurasi, että heillä oli tarkat ja suuret astronomiset tiedot. Tähtitiede oli kehittynyt. Heillä oli tietysti vuosijakojärjestelmä samanlainen kuin meillä jokseenkin. He

laskivat 365 päivää vuoteen, mutta he jakoivat sen sillä tavalla, että heillä oli 360 kuukausina ja 5 päivää jonkinlaisina karkauspäivinä aina joka vuosi. Mutta vielä mielenkiintoisampaa on se, jonka eräs saksalainen sai selville Brasiliassa. Huomaamme, että tuo Etelä-Amerikka ja Keski-Amerikka on sellainen salaisuus, jota ei ole vielä tutkittu läpeensä, siellähän on löydetty merkillisiä pyramiideja, jotka aivan muistuttavat egyptiläistä sivistystä. Nyt eräs saksalainen löytöretkeilijä von Steiner kulki Brasilian sisämaassa ja liikkui Matto Grosson maakunnassa ja kulki pitkin Tshingu-jokea, joka on Amazonin sivujoki. Tämä maakunta on Etelä-Amerikan keskikohdalla. Von Steiner kertoo, että siellä on paikkakuntia, jotka ovat vuorien, soiden ja rämeiden sisällä ja suurten metsien takana, niin että on vaikea sinne päästä. Mutta Steiner pääsi jokea pitkin sen lähteelle. Siellä hän löysi merkillisen ihmisjoukon, aivan tuntematonta rotua, neljä heimoa. Hän jäi sinne olemaan ja tutkimaan heitä ja tutustui heihin. He olivat kovin ystävällisiä, mutta aivan yksinkertaisia, jonkinlaisia intiaaneja, niinkuin yleensä vanhat azteekkien jälkeläiset ovat. Siellä nämä alkuasukkaat sitten asuivat. He olivat jakaantuneet heimoihin, jotka olivat baiikiirit, nabuaatat, manitaikut ja trumaiit. He elivät erikoisen yksinkertaista elämää ja heidän vaatimuksensa olivat hyvin pienet. Baiikiirit valmistivat riippumattoja ym. Nabuaatat valmistivat pääasiassa kalebasseja: ne ovat kurpitsaista tehtyjä astioita. Manitakut valmistivat saviastioita, ja trumaiit viljelevät pääasiallisesti tupakkaa. Tällä tavalla eri heimot harjoittavat erilaista teollisuutta ja käyvät vaihtokauppaa keskenään. Mutta he kuuluvat yhteen, puhuvat samaa kieltä ja heidän elämänsä oli samanlaista. Se mikä heidän suhteensa on mielenkiintoista erittäinkin teosofisille tutkijoille, on, että näiden heimojen uskonnolliset käsitteet ja heidän sisäinen elämänsä on meidän teosofista käristystämme aivan merkillisen lähellä. Ajatelkaa nyt: ensinnäkin he kaikki uskovat Jumalaan, mutta uskovat Jumalasta, että hän on hyvä, hän on itse hyvyys, he eivät pelkää Jumalaa,

vaan he kunnioittavat. Jumala ei voi eikä tahdo heille mitään pahaa, sentähden hän ei ole peljättävä. He ovat erikoisen lempeitä ja rauhallisia ihmisiä, jotka eivät mitään pahaa tekisi kellekään. He eivät ollenkaan pelkää kuolemaa, sillä he sanovat, että kun ihminen kuolee, hän elää näkymättömässä maailmassa ja kun hän on siellä aikansa ollut, hän syntyy jälleen maan päälle. He uskovat siis reinkarnaatioon eli jälleensyntymiseen. Sitten he sanovat: emme ollenkaan pelkää kuolemaa senkään takia, että tiedämme, missä meidän omaisemme ovat, kun he kuolevat. Joka yö lähdemme heidän luokseen sielussamme, jolla on oma ruumiinsa. Ja he ovat kaikki tuossa ihmeellisen lempeässä, rauhallisessa, siveellisessä kansassa niin kehittyneitä astraalisesti, että he melkein poikkeuksetta kaikki ovat tietoisia ruumiinsa ulkopuolella. Saattaa tapahtua, että he nukkuvat erikoisen kauan; he voivat nukkua monta päivää yhtämittaa, sillä he sanovat, että heillä on paljon puuhaa tuossa toisessa paikassa ja kun heidän tarpeensa tässä näkyvässä maailmassa ovat tuiki pieniä, niin heille ei olekaan paljon puuhaa tässä ruumiillisessa maailmassa, vaan he elävät yhtä paljon ja yhtä voimakkaasti henkisessä maailmassa. Mutta he sanovat, että heidän joukossaan on olentoja ja ihmisiä, joita he saattavat pelätä. Mitä he ovat? He ovat semmoisia pahoja velhoja ja noitia. He ovat ainoat, joita he pelkäävät. Sillä, sanovat he, he voivat tehdä meille niin paljon haittaa. Voi tapahtua sillä tavalla esimerkiksi, että joku nukkuessaan, kun hän on ulkopuolella ruumistaan, joutuu tuommoisen velhon käsiin, joka estää häntä tulemasta takaisin ruumiiseen, niin että hän kuin kuolee. Noidat ja velhot saattavat siis tappaa ihmisiä, mutta he eivät tapa samalla tavalla kuin tässä romanttisessa näkyvässä maailmassa; he eivät käytä tulta eikä miekkaa, vaan tappavat sillä tavalla, että katkaisevat sen hopealangan, joka yhdistää ihmissielun ja astraaliruumiin tähän näkyvään ruumiiseen. Tämä on siis kerrassaan ihmeellinen kansa. Jollei heille olisi tuo eläminen ulkona ruumiista niin luonnollista ja luonnonomaista, niin heitä ei myöskään voisi estää tulemasta

takaisin. Mutta juuri sentähden, että se on heillä, he eivät ole niin harjaantuneet valkoisessa magiassa, että voisivat asettaa jotakin tuommoista mustaa velhoa vastaan, vaan joutuvat hänen uhrikseen. Mutta onhan meidän tunnustettava, että merkillinen kansa siellä elää. Mistä sellainen kansa ja semmoinen kehittynyt uskonto? Sillä onhan meidän tunnustettava, että semmoinen uskonto, joka ei heillä ilmene minkäänmoisissa ulkonaisissa menoissa, heillä ei ole mitään temppeleitä eikä semmoisia, vaan ilmenee heissä ainoastaan hyvässä elämässä, veljeydessä, kaikessa siveellisessä kauneudessa, semmoinen uskonto ei ole minkäänlaisen raakalaiskansan uskonto, vaan se on varmasti jäännös jostain korkeammasta, koko kansa on varmasti jäännös jostakin vanhasta sivistyskansasta. Kun otamme huomioon tällaiset tieteelliset probleemat, sekä Euroopassa, Aasiassa että Amerikassa, ettei alkusivistystä mistään löydy, niin melkein voimme uskoa ilman muuta siihen, että on täytynyt olla yhteinen pohja. On täytynyt olla jokin semmoinen sivistysmanner, joka on hävinnyt ja jossa on kukoistuksessaan ollut kaikkien näiden sivistyksien alku, ikäänkuin se sivistys, josta egyptiläiset, babylonialaiset, kreettalaiset, aztekit, mayat ja kaikenlaiset vanhat sivistykset ovat olleet kuin jotain lapsisivistyksiä. Meidän täytyy näin ajatella. On ollut jossakin alku ja pohja, ja miksei se silloin olisi ollut Atlantiksella. Atlantiksella, niinhän vanhat tarut kertovat, oli ihmiskunnan kulta-aika. Siellä oli alussa onnelliset olot. Siellä luotiin ihmeellinen sivistys pitkien aikojen kuluessa. Saamme lukea miljoonia vuosia Atlantiksen iäksi ja voimme ymmärtää, että sillä ajalla oli ehtinyt nousta sivistys. Se sivistys on ollut merkillinen. Mitä näissä vanhoissa traditioissa, ja „Salaisessa opissa“ siitä kerrotaan ja mikäli sitä tieteellisesti voidaan tutkia, niin voimme sanoa, että Atlantiksen ensimmäisillä ajoilla, ns. kulta-ajalla luotiin sivistys, kulttuuri ja onnelliset olosuhteet sen kautta, että oli viisaita johtajia. Atlantiksella näemme alkuaikana semmoisen näytelmän, jota ihminen nykyään ei ollenkaan saa nähdä. Näemme, että suuri kansa katselee

luottamuksella johtajiin, jotka ovat viisaita. Atlantiksen vanhat kuninkaikat, keisarit, olivat viisaita sanan todellisessa merkityksessä ja heidän alakuninkaansa, kuvernöörensä ja virkamiehensä, maaherransa olivat kaikki myöskin viisaita näinä alkuaikoina. Millä tavalla heidän viisautensa ilmeni? Se ilmeni siinä, että he eivät ajatelleet itseään vaan kansaa. Kansa luotti johtajiin ja johtajat ajattelivat kansan parasta, toimivat kansan parasta silmällä pitäen. Jos esimerkiksi tapahtui jokin onnettomuus, tuli nälänhätä; joutuiko kansa kärsimään? Ei. Ketkä kärsivät? Ensimmäisenä kuningas, sen perästä varakuninkaikat, sen perästä maaherra, sen perästä virkamiehet, kansan ei saanut ollenkaan kärsiä. Kuningas silloin oli vaikka syömättä, jotta hänen kansallaan olisi ollut ruokaa. Nämä olivat todella ihmeellisiä olentoja. Meidän täytyy myöntää, että se oli kulta-aika. Se oli aivan kuin perheessä; sillä tavallahan isäkin ajattelee lapsiaan ja äiti samaten. Isä ajattelee ensin lapsiaan, sitten äitiä ja viimeksi itseään. Kansa oli lasten asemassa. Hallitsijat olivat todella kuin heidän vanhempiansa. Sentähden oli aika kultainen ja onnellinen. Me voimme paljon tietää heidän oloistaan ja millä tavoin koko elämä oli järjestetty, mutta se on vähemmän tärkeää sentähden, että tietysti monessa suhteessa meidän aikanamme voi olla paremmin järjestetyt olot, mutta se henki, jonka mukaan kaikki järjestettiin silloin, on kadonnut. Me elämme sentähden vaikeissa, onnettomissa ajoissa ja olemme eläneet vuosituhansia, satoja tuhansia vuosia, sentähden että me olemme kaikki pieniä, itsekkäitä, kehittymättömiä olentoja. Meillä ei ole enää niin suuria pyrkimyksiä, kuin ne olivat noina merkillisinä aikoina Atlantiksella. Sentähden me olemme onnettomia, että me olemme tasa-arvoisia. Me tappelemme ja taistelemme. Jokainen ajattelee omaa parastaan. Se on luonnollinen ajatus ihmiskunnassa ja näkyy olevan tällä hetkellä, vaikkakin elämme ja ymmärrämme, että voisi olla toisin. Me ymmärrämme, että voisi olla sillä tavoin, että me ajattelisimme toisella tavoin. Me jakaudumme nyt luokkiin ja puolueisiin, jotka

taistelevat keskenään ja jokainen puolue tietenkin sanoo, että se ajaa kansan parasta. Mutta semmoinen on mahdotonta. Jos ajattelee kansan parasta, niin ei voi olla mitään puoluetta, vaan me jäisimme yksilöiksi. Yksilö ainoastaan voi ajatella kansan parasta, mutta ei puolue. Jos liitymme puolueeksi, niin saamme ymmärtää, että ajattelemme tämän puolueen parasta ja sentähden elämme vielä vaikeissa ja onnettomissa ajoissa, mutta me odotamme parempia aikoja; tiedämme, että ihmisen sisässä piilee jotakin jumalallista. Kun jumalat pääsevät oikeuksiinsa, silloin tulee myöskin veljeys ja onni. Me saimme myöskin nähdä, kuinka Atlantiksella tuo onnellinen aika ei kestänyt ikuisesti. Mehän kaikki tiedämme teosofisten lukujen nojalla, että Atlantiksella sitten tapahtui tuo merkittävä suuri sota, jota on nimetty sodaksi valkoisten ja mustien välillä. Sillä noissa johtajissa pitkien aikojen kuluttua alkoi ilmetä itsekkyyttä. „Minkä tähden me ajattelisimme toisten parasta? Meidän pitää ajatella omaa valtaamme ja kunniamme. Kansan pitää madella meidän edessämme, meidän pitää hallita sitä ja sen pitää totella.“ Me tiedämme, että Atlantiksella oli ihmiskunnalla vielä paljon taipumusta salaisiin kykyihin, oli jäljellä vielä lemuralaisilta ajoilta tuo kolmas silmä, jonkinlainen selvänäköisyys, joten he olivat yhteydessä henkisten voimien kanssa verrattain helposti, he saattoivat kehittää itsessään maagillisia voimia. Johtajat ja älykkäämmät henkilöt tietysti kehittivät itsessään jonkin verran tällaisia. He eivät aikaa myöten enää noudattaneet niitä sääntöjä, joita viisaat mysterioissaan opettivat. He kevytmielisesti ja mahdollisimman helposti kehittivät itsessään maagisia voimia, ja sillä tavoin oli helppo saada uskonnon kautta valtaa kansan yli. Kansa alkoi pelätä ja totella. Lopulta syntyi tuo suuri sota valkoisten ja mustien välillä. Tässä on nyt puhe tietysti sielullisista ominaisuuksista. Ne jotka olivat sielultaan hyviä, ne kokoontuivat yhteen paikkaan ja mustat toiseen paikkaan. Valkoisilla oli tietysti hallussaan tuo suuri pääkaupunki kultaisine portteineen, mutta mustia oli paljon enemmän kaupungin

eteläpuolella ja he valloittivat kaupungin, ja karkoittivat valkoiset sieltä pois. Nämä vetäytyivät pohjoisempaan ja se koko viisauden ja mysteerioiden keskus, mikä oli ollut Atlantiksella pyhässä kaupungissa, siirrettiin silloin pois Egyptiin. Sentähden Egyptissä on sivistys aina ollut valmiina. Se tuli Atlantiksesta. Korkeimmat johtajat, sivistyneimmät olennot, tulivat Egyptiin. Tämä tapahtui hyvin pitkiä aikoja sitten. Mutta nuo mustat, jotka valloittivat pyhän kaupungin, jatkoivat sotaansa ja lopulta koko suuri sota loppui sillä tavalla, että luonto nousi kostajaksi; tapahtui luonnon mullistuksia, vedenpaisumuksia. Kerrotaan, että niitä oli useampia Atlantiksella. Se oli ikäänkuin suuri saaristovaltakunta; sieltä vähitellen lohkesi pois pala meren syvyyteen. Ja nuo mustat, sielultaan mustat olennot – väriltään ihmiset Atlantiksella olivat punaisia; sentähden huomaamme intiaaneissa, että heidänkin ihonvärisensä on punainen – ne sielultaan mustat, jotka jäivät eteläpuolelle, kun valkoiset siirtyivät Egyptiin, luonnon mullistuksen tullessa siirtyivät ne myös ja muodostivat Afrikan neekerikansat ja osaksi hävisivät meren syvyyteen. Tämä ei tietysti merkitse, että neekerit olisivat mustia sielultaan, sillä ovathan he viattomia. Koko vanha historia Atlantiksella ja Lemuriassa jää melkein käsittämättömäksi, ellemmme ymmärrä sitä myöskin sisäisesti sentähden, että meidän täytyy asettaa itsellemme joitakuuta kysymyksiä. „Kuinka on mahdollista, että Atlantiksella muodostui tuommoinen suurenmoinen sivistys ja että ihmiset olivat niin erilaisia, että kansa oli niinkuin suuri lauma ja oli johtajia, jotka olivat niin mahdottoman kehittyneitä ja viisaita? Kuinka tuo kaikki oli mahdollista, jos ihmiskunta on yhtä? Mistä tuommoinen suuri sivistys sai alkunsa?; sillä tähän muistatte, että Atlantiksella tunnettiin paljon suurempia asioita kuin meillä. Jos nykyinen ihmiskunta on vanhan ihmiskunnan jälkeläinen ja jos me olemme samoja ihmisiä, kuinka silloin olimme niin kauhean sivistyneitä ja elimme niin merkillisessä kulttuurissa, ja taas olemme alkaneet uudestaan uudessa eurooppalaisessa rodussa ja päässeet näin pitkälle, että me emme

osaa muuta kuin sotia?“ Tämä on ensimmäinen kysymys ja toinen kysymys on lemuralaiselta ajalta: „Kuinka on ymmärrettävä tuo syntiinlankeemus siellä? Minkä tähden ihmiset jakaantuivat kahteen sukupuoleen ja heissä heräsi kaikenlaisia vaistoja; ja mitenkä oli mahdollista, että heissä alkoi ihmisen järki herätä, joka on niin perin toisenlainen ominaisuus kuin eläinten vaisto?“ Nämä asiat ovat meille tärkeitä kysymyksiä ja meidän täytyy saada niihin selvitystä sisästäpäin, ja ymmärrämme niitä aivan toiselta kannalta ja saamme nähdä esiripun taakse, ja nähdä mitä voimme siellä kokea. Sentähden meidän täytyy näistä asioista vielä puhua ja jatkaa ensi sunnuntaina siitä. Luon silloin vielä pienen katsauksen kaukaisimpaan menneisyyteen, jotta voisimme ymmärtää tapahtumia Lemuriällä ja Atlantiksella.